

கண்ணகி மணிமேகலை பாத்திர உருவாக்கத்தில் மீவியல்பும் உளவியலும்

ர.ரதி

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

தமிழ்த்துறை & ஆய்வு மையம்,

அரசுக்கல்லூரி சித்தூர்,

பாலக்காடு, கேரளம்.

மின்னஞ்சல்: rathi.r1988@gmail.com

பெறுதல்: 19.12.2014

ஏற்பு: 09.01.2015

வெளியிடு: 15.01.2015

சிலப்பதிகாரம் கோட்பாடுகள் சார்ந்தும், மதம் சார்ந்தும், வாழ்வியல் சார்ந்தும் இது போன்ற பல முறைகளில் வாசிக்கப்பட்டிருப்பினும், இளங்கோவடிகளின் மனம் சார்ந்தும் வாசிக்கப்படும் போதுதான் சாதாரண ஒரு காப்பியக்கதைக்கு இயற்கை இறந்த நிகழ்வுகளை உள்ளடக்கியதன் நோக்கத்தைப் புரிந்துகொள்ள இயலும். அதே போல ஒரே காலச்சூழலில் படைப்புருவாக்கம் பெற்ற மணிமேகலையிலும் இவற்றின் தொடர்ச்சி நீடிப்பதன் அர்த்தத்தை விளங்கிக் கொள்ள இயலும். மேலும் இத்தகைய நம்பிக்கைகள், இவர்களுக்கு மதம் சார்ந்த விஷயத்தினாலா? அல்லது சூழல் சார்ந்து, சமுதாயத்தில் நிலவிய பற்பல எண்ணங்களாலா? என்பது போன்ற கருத்தியல்களை விளங்கிக் கொள்ள இயலும். இவ்வுலகில் நடக்கும் ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளுக்கும் மனித மனம் ஒவ்வொரு காரணங்களைக் கட்டமைத்து உருவாக்கி வைத்திருக்கிறது. அதற்கேற்றாற்போல் இளங்கோவடிகள் தன் உரையாடலை எவ்வாறு நிகழ்த்தியுள்ளார் என்பதையும், அறம் சார்ந்தும் பத்தினி வழிபாட்டை உயர்த்தவுமே இவர் இதைப் படைத்தார் எனின்

- அதன் தேவை என்ன?
- அதே போல மணிமேகலையை அறச்செல்வியாக்குவதில் சாத்தனாருக்கு என்ன அக்கறை?
- சமுதாயத்தைச் சீர்திருத்த பல்வேறு வழிகள் இருப்பினும், இயற்கை இறந்த நிகழ்வுகளை முன்னிறுத்தி அவற்றை முக்கியத்துவப்படுத்திக் காட்ட வேண்டியதன் தேவை என்ன?
- மனிதன் அக்காலச் சூழலில் நம்பிக்கை கொண்டு அதற்கு ஆட்பட்டிருப்பதை அறிந்து அவ்வாறு சொல்வதே மேல் எனக் கொண்டனரா?
- இல்லை இந்நம்பிக்கை இவர்களுக்கே இருந்துள்ளதா?

என்பவற்றை அறிய ஆசிரியர்களின் மனம் சார்ந்து உளவியல் அடிப்படையில் அணுகும் போதுதான், அவர்கள் மொழி சார்ந்து கட்டமைக்கப்பட்ட சில விஷயங்களுக்குள்ள அர்த்தத்தை விளங்கிக் கொள்ள இயலும். மட்டுமல்ல எந்தெந்த இடத்தில் எந்தெந்த நிகழ்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அதை எவ்வாறு நிகழ்த்திச் சென்றிருக்கிறார்கள் என்பது சிந்தித்தற்குரியது. அதோடு இயற்கை இறந்த நிகழ்வுகளை முன்னிறுத்தி பாத்திர உருவாக்கம் என்பது எவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது? என்பதும் இங்கு விவாதத்திற்குரியதாக அமைகிறது.

சிலம்பு மணிமேகலை உருவாக்கம்

சமுதாயத்தில் நிகழ்ந்த சாதாரண நிகழ்வுகளுக்கு உயிர் கொடுக்க முனைந்த ஆசிரியர்கள், 'அந்நிகழ்வு தொடர்ந்து நிகழ்ந்து கொண்டே இருப்பதன் அடிப்படைக் காரணம் என்ன?' என்பதை ஆராய்ந்து, அதனை சமுதாயத்தினின்று களைய ஒரு பெருமுயற்சி மேற்கொண்டிருக்க வேண்டும். அதன் வெளிப்பாட்டு வடிவங்களே சிலப்பதிகார மணிமேகலையின் மூலம் காட்டப்படும்

© 2015 Gayathri Publishers All Right Reserved. This is an Open Access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (<http://creativecommons.org/licenses/by-nd/3.0/>), which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

மறப்புரட்சியும், அறப்புரட்சியும். இதை மெய்ப்பிக்க உதவும் வகையில் வையாபுரி பிள்ளையவர்கள் தமது காவிய காலம் என்னும் நூலில்,

“இளங்கோவடிக்கு முன்னே வழங்கப்பட்டு வந்த ஒரு பழங்கதையை எடுத்துக்கொண்டு, அதனை இளங்கோவடிகள் தனது மனோபாவனையில் சித்தரித்துள்ளதே சிலப்பதிகார காவியம்”
(இளங்கோவடிகள் யார்?, ப.159)

என்று குறிப்பிடுவதாக ரகுநாதன் காட்டும் கருத்து நோக்குதற்குரியது. இதே கருத்து மணிமேகலைக்கும் பொருந்தும். இந்த விஷயத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது,

“உலகப் புகழ் பெற்ற படைப்புகள் எல்லாம், புதிதாகக் கதையை உருவாக்கிப் படைக்கப்பட்டவைகளையிட பழைய தொன்மங்களின் மேல் மறுபடைப்பு செய்யப்பட்டவைகளாகவே இருக்கின்றன”

(www.srmuniv.av.in)

என்ற ரெனிலெல்லக்கின் கருத்தும் இதனையே வலியுறுத்துகின்றது.
காப்பியத்தில் மீவியலின் இடம்

“சுவையைப் பெருக்கியுதவும் வகையில் எல்லை மீறிய நிகழ்ச்சிகளை உத்தியாகக் கையாள்வது எல்லா நாட்டிலும் உள்ள மரபாகும்”
(சிலப்பதிகாரச் செய்தி, ப.55)

என்னும் அடிப்படையில் பார்க்கும் போது, காப்பியத்தில் மீவியல் நிகழ்வுகள் பாத்திரங்களின் இயல்பை, ஆசையை, விருப்பத்தைக் கூட்டுவதற்காக காப்பிய ஆசிரியனால் கையாளப்படும் ஒரு உத்தி முறையாகும். இதை உளவியல் அடிப்படையில் பார்க்கும் போது,

“படைப்பாளி என்பவன் தன் படைப்பைக் கூட்டு நனவிலி நிலையிலும் (COLLECTIVE UNCONSCIOUS) படைக்கலாம். நனவு நிலையிலும் படைக்கலாம். இங்கு கூட்டு நனவிலி எனப்படுவது பாரம்பரிய சக்திகளால் உருவாக்கப்பட்ட ஓர் உளவியல் பண்பு. இதில் ஓர் இனத்தின் நம்பிக்கைகள், கருத்துக்கள், புராணங்களினூடான மூலப்படிமங்கள் (ARCHETYPES) படிந்திருக்கும்”
(Paalveli-athirvagat.blogspot.com/2011/08/blog-spot)

என்ற கார்ல் குஸ்டாவ் யுங் (CARL GUSTAR YUNG) -கின் கருத்தும் இதற்கு அரண் செய்வதாக உள்ளது. இந்த அடிப்படையில் நோக்கும் போது படைப்பாளி என்பவன் தன்னுடைய கூட்டு நனவிலி மனத்தினூடாகக் கண்ட உட்காட்சி அனுபவங்களையே தன்னுடைய படைப்பினூடாக வெளிப்படுத்துகின்றான். அந்த வகையில் சிலப்பதிகார மூலக்கதைத் தவிர்த்த அனைத்து அனுபவங்களும் படைப்பாளி உட்காட்சியினூடாகக் கண்ட கனவுகளே.

கண்ணகியின் மீவியல் அடிப்படை

பிரெஞ்சு பென்னியவாதி சைமன் -டி -பெளவயார், “பெண் பிறப்பதில்லை உருவாக்கப்படுகிறாள்” என்று கூறியது போல கண்ணகியும் உருவாக்கப்படுகிறாள். இயல்பாகவே புகாரில் அப்பாவியாகக் காணப்படும் கண்ணகி சமுதாயத்தில் வீரப்பத்தினியாக உயர்வது எப்படி? இதை உளவியல் அடிப்படையில் அணுகும் போது,

“பிரிவுக்காலத் துன்பத்தை, ஞான எண்ணங்களை உருவாக்கும் காலமாக வடித்து, தன் இன்பங்களைத் தியாகம் செய்து, காதலன் தனக்கு நாப்புலரவாடி, காதலன் மேல் வந்த பழிக்கு வஞ்சினம் கொண்டு வாழ்ந்த வாழ்க்கைத்தன்மையே அவளைக் கற்பென்னும் திண்மை

நெஞ்சம் கொண்ட பெண்ணாக ஆக்குகின்றது”

(ஆய்வுக்கோவை, ப.315)

எனலாம். இதற்கு நல்ல ஒரு எடுத்துக்காட்டு, புகார் காண்டத்தில் நாடுகாண் காதையில், காவிரியின் தென்கரையில் மலர் தழ்ந்த சோலையில் இளைப்பாறத் தங்கியிருந்த கோவலனையும், கண்ணகியையும் யாரென அறிய வம்பப் பரத்தையும் (புதிதாக பரத்தமை மேற்கொண்டவன்), வறுமொழியாளனும் (பயனில பேசும் காமுகன்) “இவ்விடத்துக் காமனும் அவன் தேவியுமாகக் காணப்படுகின்ற இவர் யாரெனக் கேட்டு ஈங்கு அறிகுவம்” என்று, கவுந்தியடிகளை அணுகி, “நும்மோடு வழிவந்த இவர் யார்?” எனக் கேட்கின்றனர். அதற்கு கவுந்தியடிகள், “மக்கள் காணீர் மானிட யாக்கையர்” என்கிறார். இதில் ‘மக்கள் காணீர்’ என்றதற்கு ‘இவர்கள் என்னுடைய மக்கள்’ என்பது பொருள். இது அவர்கள் கேட்ட கேள்வியின் பதிலும் கூட. அதிலேயே “மானிட யாக்கையர்” என்றது எதற்காக? இவ்விடத்தில் அவர்கள் கோவலன் கண்ணகியரை, “காமனும் அவன் தேவியும் போல்வர்” என்றதை கவுந்தியடிகள் கேட்டிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு இருந்தால் மட்டுமே அவர், “இவர்கள் நீர் கூறிய காமனும் அவன் தேவியுமல்லர். மானிட யாக்கையர்” என்பதாகக் கொள்ள இயலும். ஆனால் உரையாடலில்,

“காமனும் தேவியும் போலும் ஈங்குஇவர்
ஆரெனக் கேட்டிங்கு அறிகுவம் என்றே
நோற்றுணல் யாக்கை நொசிதவத் தீருடன்
ஆற்றுவழிப்பட்டோர் ஆரென வினவஎன்
மக்கள் காணீர் மானிட யாக்கையர்”

(நாடுகாண் காதை, 221-225)

என்பதிலிருந்து “மானிட யாக்கையர்” என கவுந்தியடிகள் கூறியதை இவ்வாறுதான் புரிந்து கொள்ள இயலும்.

இவ்வாறு கவுந்தியடிகள் கூறியதற்கு, “கற்றறிந்தீர்! நும் மக்கள் என்றீர்! ஒரு வயிற்றில் பிறந்தோர் கணவனும் மனைவியுமாகக் கூடி வாழ்க்கை நடத்துதல் உண்டோ? எனக் குறும்பாகக் கேட்டு எள்ளி நகையாடுகின்றனர். இதனால் கோபம் கொண்ட கவுந்தியடிகள் அவர்களை, “முள் நிறைந்த காட்டின்கண் முது நரியாகுக!” என சபிக்கிறார். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கண்ணகி, “ஒழுக்கத்தினின்றும் நீங்கியோர் நீர்மை அல்லாத தீய மொழிகளைக் கூறினாலும் அறியாமை என்று அறிதல் வேண்டும்” என்று கூறி மீண்டும் கவுந்தியடிகளைத் தொழுது, “செய்தவத்தீர்! நும் முன் இத்தவறிழைத்த இவர்க்கு இக்கடிய சாபம் நீங்கி உய்வதற்குரிய காலத்தை அருள்வீராக!” என்று கூறும் மனோப்பக்குவம் கண்ணகிக்கு எங்கிருந்து கிடைத்தது? கவுந்தியடிகளுக்கே அறிவுரை வழங்கும் திறம் எவ்வாறு வாய்க்கப் பெற்றது? இது அவளுக்கு அவள் தனிமை கற்றுத் தந்த அறிவுப் பாடம் என்பதல்லாமல் வேறு என்னவாக இருக்க இயலும்? அதுமட்டுமல்ல,

இந்த தனிமையே அவளைத் திண்மை நெஞ்சம் கொண்டவளாகவும், தவறுகளைச் சுட்டிக் காட்டி அதை நெறிப்படுத்தும் திறம் கொண்டவளாகவும் உருவெடுக்க வைக்கிறது. இதை இன்னும் சரியாகக் கூற வேண்டுமாயின் கண்ணகிக்கு, தன் மனதில் கொண்ட திண்மையே மதுரையை எரிக்கும் ஆற்றலைப் பெறச் செய்தது. இதைத்தான் வள்ளுவர்,

“எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியார்
திண்ணியர் ஆகப் பெரின்”

(குறள்-666)

என்று கூறி வைத்துள்ளார். ஆகவேதான் கற்புத் திண்மையைக் கடைபிடிக்கும் எப்பெண்ணுக்கும் இது வாய்க்கப்பெறும் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமுமில்லை. ஆனால் இதை இளங்கோவடிகள் வெளிக்காட்டும் திறம் நோக்குதற்குரியது.

© 2015 Gayathri Publishers All Right Reserved. This is an Open Access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (<http://creativecommons.org/licenses/by-nd/3.0/>), which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

கண்ணகியில் மீவியல்பு உருவாக்க முயற்சிகள்

கண்ணகி புகார் நகரில் இருக்கும் போது ஒரு கனவு காணுகின்றாள். அதை தேவந்தியிடம் கூறும் போது, “நேற்று இரவு என் கணவன் கனவிலே வந்து என் இரு கைகளைப் பற்றி அழைத்துப் போக, ஒரு பெரிய நகரில் புகுந்தோம்! அந்நகரிலே வாழும் மக்கள் இடு(பொய்த்) தேளைப் பிடித்து என் கணவன் மீது போடுவது போல, ஏலாத ஒரு பழிச் சொல்லை எங்கள் மீது இட்டனர். அப்பழிமொழியால், கோவலனுக்குத் தீங்கு நேர்ந்தது என்று பிறர் சொல்லக் கேட்ட யான், அரசன் முன் சென்று வழக்குரைத்தேன்! அதனால் அவ்வரசனோடு அவ்வுருக்கும் தீங்கு நேர்ந்தது” என்று கூறி, “அதனால் ஏனோ என் நெஞ்சம் வருந்துகிறது” என்றும், “இவையனைத்தும் தன்னுடைய தீவினைப் பயன் போலும்” என நொந்து கொள்கிறாள்.

இத்தகைய தீங்கான கனவு காணும் போது, நம்மைச் சார்ந்தவர்களுக்கு ஏதேனும் நிகழ்ந்து விடுமோ எனக் கவலை கொள்வதும், வருந்துவதும் இன்றுவரை இருந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. இதற்கு கண்ணகி மட்டும் விதிவிலக்காக இருந்து விட முடியுமா என்ன? இருப்பினும் இது இவ்வாறு இருக்க, இக்கனவின் இறுதி பற்றிக் குறிப்பிடும் போது,

“நற்றிறம் கேட்கின் நகையாகும் பொற்றொடீ”

(கனாத் திறம் உரைத்த காதை-54)

என்று கூறியதன் காரணம் என்ன? அதாவது கோவலன் இறந்தது போலவும், இறந்த கணவன் மீண்டு வருதலும், அவளை வானவூர்தியில் அழைத்துச் செல்வது போலவும் கனவு கண்டிருக்கிறாள். இவை அனைத்தும் நடப்பியல் நிகழ்வுக்கு மாறானவை. ஆகவேதான் தேவந்தியிடம், இதை கேட்டால் சிரிப்புதான் வரும் என்பது போலக் கூறுகின்றாள். இங்கு சாதாரண நிலையில் இருக்கும் கண்ணகிக்கு நகை தோன்றுதல் என்பது இயல்பானது. ஆனால் இது அத்தகைய நடவாத நிகழ்வுகளையும் நடந்தது போன்று நம்பச் செய்ய இளங்கோவடிகள் கையாண்ட மீவியல் செயல்பாடுகளின் முன்னோட்டம் என்பது மிக முக்கியமான ஒன்று.

பாத்திர உளவியலின்படி பார்க்கும் போது, கணவன் எப்பொழுது வருவான் எனக் காத்துக் கொண்டிருப்பவளுக்கு இது போன்று எதிர்மறையான எண்ணங்கள் எழுதல் என்பது இயல்பு. எப்பொழுதும் மனதில் நடக்காத ஒன்றை நடந்து விடுமோ என்று நினைத்து பயந்து கொண்டிருத்தல் என்பது அனைவருக்கும் நிகழக்கூடியதே. அதன் வெளிப்பாட்டு நிலையே கண்ணகியின் கனவு.

இவ்வாறு சாதாரண நிலையில் காட்டப்பட்ட ஒரு பெண்ணை மீவியல்பு கொண்டவளாகக் காட்டி, அவளை தெய்வத்தன்மைக்கு உயர்த்துதல் என்பது நினைத்த மாத்திரத்தில் நிகழக்கூடியவை அல்ல. அதை நிகழ்த்துவதற்கு இளங்கோ கையாண்ட வழிமுறைகள் மிக நுணுக்கமானவை. அவற்றில் ஒரு சில இங்கு எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

கண்ணகியை மீவியல்பு கொண்ட ஒருத்தியாகக் காட்டுவதற்குண்டான முயற்சிகள் மதுரைக்காண்டத்தில் இளங்கோவடிகளால் செயல்படுத்தப்படுகிறது. வேட்டுவ வரியில் “இவ்வுலகிற்கெல்லாம் ஒப்பற்ற மாமணிபோன்று மிக்க ஒளியைத் தரும் தெய்வமகள்” எனக் கண்ணகியைக் குறிப்பிட தெய்வமேற்பெற்ற சாலினியின் மூலம்,,

“கொங்கச் செல்வி குடமலையாட்டி
தெந்தமிழ்ப் பாவை செய்தவக்கொழுந்
தொரு மாமணியாய் யுலகிற் கோங்கிய
திருமாமணி”

(வேட்டுவவரி, 47-49)

என்று கூற வைக்கிறார்., கவுந்தியடிகள் மூலம், “கற்பாகிய கடமை மேற்கொண்ட இத்தெய்வமே அல்லாது, வேறு பொலிவுடைய தெய்வம் ஒன்றினையும் காணவில்லை” என்பதை,

© 2015 Gayathri Publishers All Right Reserved. This is an Open Access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (<http://creativecommons.org/licenses/by-nd/3.0/>), which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

கற்புக்கடம் பூண்ட வித்தெய்வ மல்லது
பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்கண்டிலமால்”

(அடைக்கலம் கொடுத்த காதை, 143-144)

என்றும் பேச வைத்திருக்கிறார். முன்னர் சாலினி சொன்ன புகழுரைகளுக்கு கண்ணகி, “இம்மூதறிவுடையாள் ஏதோ மயக்கத்தால் இவ்வாறு கூறினாள் போலும்” என்று ஏற்க மறுக்கிறாள். ஆனால் கவுந்தியடிகள் கூறியதற்கு மட்டும் எதிர்ப்பு தெரிவிக்கவில்லை. இதற்குக் காரணம் என்ன? கற்புடைய பெண்டிருக்கு சாதாரண மாந்தரினின்றி ஒரு தெய்வீக சக்தி உண்டு என்று நம்புகிறாள் அல்லது நம்பவைக்கப்படுகிறாள். இதற்கு ஆதாரமாக புகார் நகரில் வாழ்ந்த ஏழு கற்புடைய பெண்டிரைப்பற்றி அவள் கூறுவதின்றே அறிய இயலுகின்றது. இவ்வாறு நம்பவைக்கப்பெறும் விஷயங்கள் உடனே நடைமுறைப்படுத்தப் பெறுவதில்லை.

கோவலன் கொலையுண்ட செய்தி கேட்டதும் முதலில் சீறி எழும் கண்ணகி, சாதாரணப் பெண்ணைப் போலவே அழுது புலம்பிக் கொண்டு, தன் கணவன் கள்வன் அல்ல என்பதை நிரூபிக்கும் முகமாக ஒற்றைச் சிலம்பை ஏந்தியவளாய் நகருள் செல்கிறாள். அவ்வாறு செல்லும் கண்ணகியைக் கண்ட மக்கள், “செம்பொன்னாலான சிலம்பு ஒன்றினைக் கையிலே ஏந்தியவாறு புதிய பெரிய தெய்வம் வந்துள்ளதே!” என்றும், “இக்காரிகை தெய்வத்தன்மை பொருந்திய பெருமையுடையவள் போலும்!” என்று மக்கள் கூறியதைக் கண்ணகி கேட்டிருக்கலாம். இவை யாவும் கண்ணகிக்கு, தனக்கு தன்னை மிஞ்சிய ஒரு சக்தி உண்டு என்பதை நம்ப வைப்பவையாகவே அமைகின்றன. ஆயினும் இதை கண்ணகி உணர்ந்தது போன்று எவ்விடத்திலும் குறிப்புகள் இல்லை. இங்கு பாத்திரத்தின் உளவியல் என்பது நடத்தைசார் முறையில் நோக்கப்படுவதால் அப்பாத்திரமே அதை உணர்ந்து கூறும் போதுதான், அதை கருத்தில் கொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வர இயலும்.

கோவலன் இறந்த செய்தி கேட்டதும், அச்சத்தாலும், விரக்தியாலும் வீதிவழியே புலம்பிச் சென்றவள், “காய் கதிர் செல்வனே! என் கணவன் கள்வனோ?” எனக் கேட்பது, அக்கால கட்டத்தில் இயற்கைக்கு தன்னை மிஞ்சிய ஒரு சக்தி உண்டு என்ற நம்பிக்கையில் கதிரவனை அழைத்து புலம்பி அழுததாயிருக்கலாம். அவ்வாறு அழுதழுது மயங்கிய நிலையில் விழுந்து கிடக்கும் அவளுக்கு ஏதாவது ஒரு அதிசயம் நிகழ்ந்து தன் கணவன் எழுந்துவிட மாட்டானா? என ஏங்கும் நிலையில் இருக்கும் அவள் உள்ளத்திற்கு, கோவலன் தன்னோடு எழுந்து பேசியது போன்ற உணர்வு ஒரு பிரமையாகக் கூட இருக்கலாம்.

இதைக் கண்ணகி கூற்றின் வாயிலாகவே உணர்ந்து கொள்ள இயலும். அதாவது, “இஃது என்ன மாயமோ? மற்று யாதோ? என்னுள்ளத்தை மயக்கியது ஒரு தெய்வமோ?” என்று புலம்புவது எதைக் காட்டுகிறது? இது போன்ற விஷயங்களை அவள் இன்னும் நம்பவியலா நிலையிலேயே இருக்கிறாள் என்பதையே காட்டுகிறது.

இவ்வாறு சாதாரண ஒரு பெண்ணிற்கு, தெய்வத்தன்மை இருப்பதாகப் பலரும், பலகட்டத்தில் கூறும் பொழுது ஒரு வேளை இருக்குமோ என்ற எண்ணத்தில் அவள் அதுவாகவே மாறிவிடுதலும் கூடும். அல்லது அவள் வேறு ஒரு கற்பனை உலகிற்கு சென்று விடுதலும் கூடும். இந்த ஒரு முறையில் கண்ணகியை வாசிப்பதற்கு இடம் தருவதாக சிலப்பதிகாரம் அமைகின்றது.

கண்ணகி மதுரையை எரிக்க துமுரைத்திருக்கலாம் என்று உளவியல் அடிப்படையில் ஒரு காரணம் கூறப்படுகிறது. இது அவளது பண்பு மீட்சிக்கொரு அடையாளமாக அமைந்து சமூகத்தில் நிலவும் ஒழுக்கமற்ற செயல்பாடுகளை அழித்தொழிக்க வேண்டுமென்பதையே காட்டுகிறது.

இவ்வாறு மதுரையினின்றும் நீங்கிய கண்ணகி கணவனை இழந்த வேதனையாலும், எதிர்காலம் குறித்த கனவு தகர்க்கப்பட்டதாலும், தன்னை ஒரு இருள் துழ்ந்து கொண்டது போன்ற உணர்வில் மனம் போன போக்கில் சென்று, இறுதியாக இவ்வுலக வாழ்வை நீக்குதற்குண்டான முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கலாம். அல்லது வேடர்கள் கண்டது போல் வேங்கை மரத்தடியில் உண்ணா நோன்பு மேற்கொண்டு உயிர் துறந்திருக்கலாம். இது வரை நிகழ்ந்த நிகழ்வுகளே இளங்கோ செவிவழியாகக் கேட்ட கதை. இதற்கு கற்பனை மெருகேற்றியும், தன்னுடைய நோக்கத்திற்கேற்ப சில மாறுபாடுகளை மேற்கொண்டும் இதனை ஒரு காப்பியமாக இளங்கோவடிகள் படைத்தளித்திருக்கலாம். இவ்வாறு பாத்திரத்தின் மீவியல் என்பது உளவியல் அடிப்படையில் பார்க்கப்பட்டது.

கண்ணகி மீவியல்பின் உச்சம்

மேற்கூறிய நிகழ்வைக் காப்பிய நோக்கோடு பார்க்கும்போது கண்ணகி, “காய் கதிர் செல்வனே! என் கணவன் கள்வனோ?” எனக் கேட்கும்போது கதிரவன், “ஆம், இல்லை அல்லது இதற்கு பாண்டியனே பதில் கூறுதற்குரியவன்” என விட்டிருக்கலாம். ஆனால்,
“கருங்கயற்கண் மாதராய்! ஒள்ளெரியுண்ணு மிவ்வூர்”

(துன்பமாலை-53)

என்று கூற வேண்டியதன் தேவை என்ன? நிரபராதியான தன் கணவனை கள்வன் என்று பழி சுமத்தி கொன்றுவிட்டனரே என்ற ஆதங்கமும், எதிர்காலக் கனவு முழுவதும் இப்படி பகுதியிலேயே அழிந்துவிட்டதே என்ற ஆவேசமும் மனதை எரித்துக்கொண்டிருக்கும் வேளையில், அதைத் தூண்டிவிடுவது போலல்லவா இந்த பதில் அமைந்திருக்கிறது. ஆகவே மதுரையை எரிக்க வேண்டுமென்ற ஏவலும், துணிவும் கதிரவன் மூலமே கண்ணகிக்கு கிடைக்கிறது. மேலும் புகாரில் கண்ட கனவையும் இவ்விடத்தில் நினைத்துப் பார்ப்பதாக அமைத்து கண்ணகியின் ஆவேசத்தை இன்னும் மிகைப்படுத்திக் காட்டுகிறார். இவை அனைத்தும் ஒன்றிணைந்து கண்ணகியை மதுரையை எரிக்கும் அளவிற்கு கொண்டு செல்வதாகக் காட்டுகிறார். இங்கு சிந்திக்க வேண்டியது என்னவெனில்,

- கோவலன் ஆராயாது கொல்லப்பட்டான் என்பதை அறிந்திருக்கக் கூடிய பூதக்கடவுளும், மதுரையை அழிக்கும் போது முன் தோன்றிய மதுராபதி தெய்வமும் என்ன செய்து கொண்டிருந்தன?
- ஊழினால் கொலை செய்யப்பட்டான் எனில் மதுரை எரியூட்டப்படுதலின் முன்வினைதான் என்ன?
- ஊழினால் கொலை செய்யப்பட்டானெனில் கோவலனது இறப்பு கொலை அல்ல, தண்டனையே. இதைக் கதிரவன் உரைக்காதது ஏன்?
- இதை உணராமல் நகரைத் தீக்கிரையாக்கிய கண்ணகியின் செயல்தான் எவ்வாறு ஏற்றம் பெறும்?
- கணவன் இறந்த அதிர்ச்சியினால் இதை ஆவேசம் கொண்டு செய்தாளாயினும், மதுரையை எரிக்கும் ஆற்றல் பெறும் போதே அவள் தெய்வநிலைக்கு உயர்த்தப்படுகிறாள். அப்போது கூடவா அவள் உணரவில்லை?
- கோபாவேசத்தில் இருந்ததனால்தான் என்று கொண்டாலும், அக்னி தேவன் கண்ணகியிடம் தீயினின்றும் பிழைத்தற்குரியோர் யார் யார்? என கேட்கும் போது, “அந்தணர், அறவோர், பசு, பத்தினிப்பெண்டிர், மூத்தோர், குழவி” என்று கூறியது மட்டும் எவ்வாறு?
- இங்கு குறிப்பிடும் அந்தணர் அனைவரும் நல்லவர்கள் என்பதை எந்த அடிப்படையில் கொள்வது? மட்டுமல்லாது,
- மதுரையை அழிக்க அக்னிகேவன்,

“பால்புரை வெள்ளியிற்றுப் பார்ப்பனக் கோலத்து”

(அழற்படுகாதை-48)

தோன்றக் காரணம் என்ன?

கண்ணகியிடம் அக்னிதேவன் “சிறந்த பத்தினி தெய்வமே! நினக்கு மிகவும் தவறு இழைத்த அந்நாளிலே, இந்நகரில் பரவி எரியூட்ட யானோர் ஏவலை முன்னரே பெற்றுள்ளேன்!” என்கிறது. அப்படி கண்ணகிக்கு இழைத்த தவறுதான் என்ன?

மதுராபதி தெய்வம், “ஆடித்திங்களில் பேரிருளையுடைய கிருட்டிணப் பக்கத்து அட்டமியும், கார்த்திகையின் குறையும் சேர்ந்த வெள்ளிக்கிழமையன்று, ஒள்ளிய நெருப்பு உண்ண, புகழ் வாய்ந்த மதுரையுடன் அதனை ஆளும் மன்னனும் கேடு எய்துவான்!” என்ற சோதிடச் சொல் முன்னரே உள்ளது என்கிறது. இங்கு சோதிடச் சொல் பலிக்கும் என்பதை மதுராபதி வாயிலாக அறிவித்து, கண்ணகி மூலம் நிகழ்த்திக் காட்டச் செய்திருக்கும் இளங்கோவடிகள், ஏன் அதைத் தம் வாழ்வில் மட்டும் பொய்யாக்கிக் காட்டிவிட்டு, காப்பியத்தில் மட்டும் மெய்யாக்கிக் காட்டியதன் பின்னணி என்ன?

இங்கு கோவலன் கொல்லப்பட்டதன் முன்வினைக்காரணம் குறிப்பிடப்படுகிறது. பாண்டியன் இறப்பதற்கோ மதுரை அழிந்ததற்கோ முன்வினைக் காரணங்கள் எதுவும் சுட்டப்பெறுவதில்லை. ஆனால் அழியும் என்ற ஒரு உரை உண்டு என்பது மட்டுமே மதுராபதியால் சுட்டப்பெறுகின்றது. இது மதுரையை அழித்ததற்கு காரணம் ஏதேனும் கூற வேண்டுமே என்பது போல அமைந்துள்ளது. அதே போல முற்பிறப்பு வரலாறுகளில் பெண் எவ்வித தவறும் இழைக்காதவளாயினும், இப்பிறப்பில் தண்டனை அனுபவிப்பதற்கு அவளின் முற்பிறப்பு காரணம் ஆகாது போலும். தண்டனை அனுபவிப்பதற்குக் காரணமே இல்லையாயினும் அவளுக்கு தண்டனை மட்டும் நிரந்தரமாக நிறைவேற்றப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பது மட்டும் எதனால்? மேலும் இறந்தவர்கள் மட்டுமே விண்ணுலகம் செல்ல முடியும் என்றிருக்கும் போது, கண்ணகி மட்டும் மனித உருவில் சென்றது எவ்வாறு?

இது இவ்வாறிருக்க கண்ணகி மதுரையை எரித்து விட்டு வஞ்சிக்கு வருகிறாள். அங்கு வேங்கை மர நிழலில் நிற்கும் கண்ணகியை, குன்றக்குற மகளிர், “எங்கள் குலதெய்வமான வள்ளிபோல் விளங்கும் நீங்கள் எம் உள்ளம் நடுங்கும் வண்ணம் ஒரு முலையிழந்து நிற்கின்றீர்! நீவீர்தாம் யாரோ? என வினவ, கண்ணகி நடந்த நிகழ்வுகளைக் கூற அவர்கள் அச்சமுற்று கைகுவித்து அவளை வணங்குகின்றனர். இங்கு அவள் கோவலனோடு விண்ணுலகம் செல்வதைக் கண்டுவிட்டு, “இவள் போலும் ஒரு பெரிய தெய்வம் நம் குலத்துக்கு வேறு இல்லை” என்கின்றனர்.

இவ்வாறு உடனுக்குடன் தன்னுடைய தெய்வத்தை மாற்றும் இயல்பினரா குன்றக்குறவர். “சிறுகுடியீரே! சிறுகுடியீரே! இக்கற்புடையாளைத் தெய்வமாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்!” என்பது யாரை நோக்கி? இவ்வாறு கூறுவது அல்லது கூறச் செய்வது எதனால்? கண்ணகியை நம் நாட்டிற்குரியவளாக்கி, அவளுக்குக் கோவில் எடுத்து, சேரர் புகழடைய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தினாலேயாகும். எங்கோ பிறந்து, எங்கோ வளர்ந்து, எங்கோ கொடுமைக்காட்பட்டு தன் கணவனை இழந்து, தம் நாட்டைந்த ஒரு பெண்ணை பத்தினிக் கடவுள் என்னும் நிலைக்கு உயர்த்தி, அவளுக்கு படிமம் சமைக்க இமையம் வரை சென்று கல் கொண்டு வர வேண்டிய தேவை என்ன? இது சேரனை உயர்த்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தினாலேயாகும். ஆயினும் இது எதை நோக்கி செயல்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும் பெண்ணை என்றும் சாதாரணமானவளாக நினைக்கக் கூடாது என்பதும், அவளால் அன்பிற்கு அடிபணியவும், அதிகாரத்திற்கு எதிராகக்

குரல் கொடுத்து அதை அழிக்கவும் இயலும் என்பதை, சமுதாயத்திற்கு இப்'படிமம்' என்றும் நினைவுபடுத்திக் கொண்டே இருக்கும். எது எவ்வாறாயினும்,

“நூலின் பிற்பகுதியில் கண்ணகி ஒரு மீறலின் பிரதிநிதியாகவும், தீவிரச்செயலின் பிரதிநிதியாகவும் விளங்குகிறாள். அவள் செயல் ஒரு சுத்தீகரிக்கும் வன்முறைச்செயலாகும். கண்ணகியின் வன்முறை, அரசும் சமுதாயமும் நடத்தும் அமைப்பு ரீதியான வன்முறைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கச் செய்கிறது”

(nmuththumohan.wordpress.com) என்கிற ந.முத்துமோகன் கருத்தும் சிந்தித்தற்குரியது.

இவை அனைத்தையும் விடுத்து கண்ணகியை தெய்வமாகப் பார்க்கும் இளங்கோவின் பாத்திரங்களும், இது போன்ற பிறரும் இளங்கோவின் எண்ணத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கருத்துப் பாத்திரங்களே.

மணிமேகலையின் மீவியல்பு அடிப்படை

மணிமேகலையில் தோன்றும் சில எல்லை மீறிய சக்திகள் மணிமேகலையின் இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்கால நிகழ்வுகளைத் தெளிவுபடுத்தி வழி நடத்திச் செல்கின்றன. அந்தவகையில் மணிமேகலையின் பாத்திர உருவாக்கம் என்பது தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை எல்லை மீறிய சக்திகளாலும், நிகழ்ச்சிகளாலும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்குக் காரணம் என்ன? சமயத் தத்துவங்களின் உள்ளாற்றலை நவீனப்படுத்திக் காட்டுவதில் போதனைகளே முக்கியத்துவம் பெற்று முன் நிற்கின்றன. இதனை,

“சமயம் என்று நிறுவனமாகின்றதோ அன்றே மந்திர மாயங்களும் இடம்பெற்றே தீரும். அந்த நிலையில் மக்கள் அற்புத நிகழ்ச்சிகளை நம்புவர்; போற்றுவர்”

(சிலப்பதிகாரச் செய்தி, ப.71)

என்ற ஒரு தன்மையே சிலப்பதிகாரத்தில் தொடங்கி, மணிமேகலையில் கால்கொண்டு பக்தி இலக்கியம் வரை தொடர்ந்து நிலைநின்றதற்குக் காரணமாக அமைகின்றது எனலாம். அந்தவகையில் மணிமேகலை பௌத்த அறத்தினை பரப்புதற்குரிய தகுதிகளை தெய்வீக ஆற்றல்களால் பெற்றதனையும், அதனை பல்வேறு வழிகளில் செயல்படுத்தி பௌத்த அறத்தினை நிலைநாட்டியதையுமே இது விவரிக்கின்றது. மணிமேகலையில் போதனைகளைப் போன்றே இயற்கை இறந்த நிகழ்வுகளும் கணக்கிடற்கரிய அளவில் குவிந்து காணப்படுகின்றன. அதில் மணிமேகலையின் பாத்திர உருவாக்கத்திற்குத் துணை நின்ற ஒரு சில விஷயங்களே இங்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

மணிமேகலை துறவியாக்கப்படுதலின் பின்னணி

சிலப்பதிகாரத்தில் அடைக்கலக்காதையில் மாடலமறையோனிடம் கோவலன் தன் கனவு பற்றி கூறியதில் “மலரம்புகளை வெற்று நிலத்தில் வீசி மன்மதன் செயலற்று ஏங்குமாறு, அழகு விளங்கும் போதி மாதவனிடத்து மணிமேகலையை மாதவி அளித்தாள்” என்பதை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் கோவலன் இறப்பிற்குப்பின் மாதவியும், மணிமேகலையும் துறவு மேற்கொள்ளுகின்றனர். இச்செய்தியை செங்குட்டுவனிடம் அடித்தோழி அரற்றிக் கூறுவதாக வாழ்த்துக்காதையில் இளங்கோ எடுத்துக்காட்டுகிறார். இவ்வாறு ஒன்றிற்கு இரண்டு முறை சிலம்பில் நினைவுபடுத்தப்பட்ட ஒரு விஷயத்தை தனக்குரிய கதைக் கருவாக சாத்தனார் எடுத்துக் கொள்கிறார். மணிமேகலையில் துயிலெழுப்பிய காதையில் மணிமேகலா தெய்வம் சுதமதியின் நேரில் தோன்றி மணிமேகலையின் துறவைப் பற்றித் தான் மாதவிக்கு அவள் தன் மகள் மணிமேகலைக்குத் தன் பெயர் சூட்டிய அன்றே கனவில் தோன்றி, “காமன் செயலற்று ஏங்கும் வண்ணம் ஆசையை முற்றக் கெடுக்கும் தவமாதைப் பெற்றாய்” என்று உரைத்ததாகக் கூறுகின்றது. இவ்வாறு கூறுவதினின்றி சாத்தனார், சிலம்போடு தொடர்புபடுத்துகிறார். ஆகவே ‘மணிமேகலைத்

© 2015 Gayathri Publishers All Right Reserved. This is an Open Access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (<http://creativecommons.org/licenses/by-nd/3.0/>), which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

துறவு' என்பது சாத்தனார் புதிதாகத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்ட ஒரு விஷயமல்ல. ஆனால் அதை மனம், கற்பனை, தூழல், சமயம் சார்ந்து நிகழ்த்திக்காட்டுதலில் இளங்கோவினின்றும் வேறுபட்டு விளங்குகிறார்.

மணிமேகலையை அறச்செல்வியாக்குதலின் பின்னணி

“ஒவ்வொரு காத்திரமான சமூக நெருக்கடியும் பலவகையான கனவு தேசங்களை உற்பத்தி செய்வதுண்டு. அத்தகைய கனவு தேசங்களிலிருந்தே எதார்த்தம் தனது பாதையை தேர்வு செய்து கொள்ளும். அந்தவகையில் மணிமேகலை அமுதசுரபியைப் பெற்று பசி நீக்கினாள் என்ற கதைக்கரு வணிகச் சமூகத்தின் மிகப்பெரிய நெருக்கடியிலிருந்து தோன்றிய அபூர்வமான கற்பனை அல்லது கனவு தேசம்”

(nmuththumohan.wordpress.com) என்று ந.முத்துமோகன் கூறும் கருத்து சிந்தித்தற்குரியது. இது வணிக சமூகங்களின் நெருக்கடிக்குப் பிறகு, வேளாண்மைச் சமூகத்தின் எழுச்சி குறித்த ஒன்றாகக் குறியீட்டுத்தன்மை பெறுகிறது. ஆகவே மணிமேகலை அமுதசுரபியைப் பெறவேண்டும் என்பதற்காக மணிமேகலை தெய்வம் அவளை மணிபல்லவத்தீவிற்கு ஆகாயம் வழியாக மயக்கி எடுத்துச் செல்லலும், அங்கு புத்தபீடிகை தோன்றலும், பீடிகை கண்டு பிறப்புணர்தலும் நிகழுகின்றது. காப்பியப்போக்கில் மணிமேகலை தெய்வம் மூலமும் மற்றும் கந்திற் பாவையின் மூலமும் தன் முற்பிறப்பு பற்றி அறிகிறாள். இத்தகைய முற்பிறவிச் சிந்தனை சமண, பௌத்த சமயங்களின் செல்வாக்கால் தமிழகத்தில் பரவலானது என்பது நோக்குதற்குரியது. இதற்குக் காரணம் என்ன? நிகழும் மனிதப் பிறவியில் கூடுதலான அறப்பணிகளை மேற்கொண்டு, முற்றும் முழுதான அறச்சமுதாயத்தை மலரச் செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தினாலேயாகும். ஆனால் மணிமேகலையின் முற்பிறவிக் கதையில் வரும் இராகுலன், இலக்குமி ஆகியோர் அரசப் பரம்பரையினர். இதில் இராகுலன் செய்த தவற்றிற்காக அவன் மறு பிறவி கொள்கிறான். ஆனால் எவ்விதத் தவறும் செய்யாத இலக்குமியோ மறுபிறப்பு கொள்வதோடு, கணிகையின் மகளாகத் தோன்றச் செய்து அல்லல்படுத்துதலின் நோக்கம் என்ன? அவ்வாறாயின் பெண்ணின் இன்ப, துன்பங்களுக்கு கணவனே காரணம் எனில் பெண்ணை உயர்வுபடுத்துவது போன்ற பாவனை மட்டும் எதற்கு?

சமுதாய கட்டமைப்பில் மணிமேகலை

“சமுதாயம் தம்முள் அடங்கிய பெண்ணைத் தெய்வமாகவும் தம் எதிர்பார்ப்புகளினின்று விலகிய பெண்ணைப் பேயாகவும், பிடாரியாகவும் இனம் காண்கிறது”

(பெண்ணியச் சுவடுகள்-126)

என்ற அடிப்படையில் பார்க்கும் போது, ‘மணிமேகலைத் துறவு’ சமுதாயத்தை எதிர்த்து செய்யக்கூடிய புரட்சியே. கணிகையரை, சமூகத்தில் பாதிப்புக்குள்ளாகும் நிலையினின்றும் மீட்டெடுக்கக் கூடிய முயற்சியே இது எனலாம். இதை நேரடியாகவோ, அமைதியாகவோ சொன்னால் பழமையான நம்பிக்கை சார்ந்த பண்பாட்டு மரபுக்குள் ஊறிப்போன நம் சமுதாயம் ஏற்றுக்கொள்ளாது. ஆகவேதான் சமயம் சார்ந்த நம்பிக்கை கொண்டே அதை கட்டுடைக்க மேற்கொண்ட முயற்சியே மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் மணிமேகலையாக உருப்பெறுகிறது. அது துறவி, அறச்செல்வி என்னும் பல பரிமாணங்களில் உலா வருகிறது. இதற்கு உதவும் வகையில் சில நம்பமுடியா விஷயங்களால் புனைந்துரைக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே மணிமேகலை தெய்வம் மணிமேகலைக்கு வேற்றுருகொள்வதற்கும், ஆகாயம் வழியே சஞ்சரிப்பதற்கும், பசியை தொலைத்தற்குமான மூன்று மந்திரங்களை உபதேசித்துச் செல்வதும், அதன் வாயிலாக அவள் ஆண் மற்றும் காயசண்டிகை வடிவம் கொள்வதும், சிறைக்கோட்டத்தில்

© 2015 Gayathri Publishers All Right Reserved. This is an Open Access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (<http://creativecommons.org/licenses/by-nd/3.0/>), which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

அரசமாதேவியின் துன்புறுத்தல்களினின்று தப்பித்தற்காக சில மீவியல் செயல்பாடுகளை நிகழ்த்துவதும், நெறி பரப்ப வான்வழியே செல்வதும் என்பது போன்ற சில நம்ப முடியா விஷயங்களால் மணிமேகலைப்பாத்திரம் உருக்கொண்டிருக்கிறது.

சிலப்பதிகாரத்தினின்று 'மணிமேகலைத் துறவு' ஒன்றை மட்டுமே எடுத்துக்கொண்டு காப்பியம் படைத்த சாத்தனார் பெளத்த சமயத்தைத் தெரிவு செய்து கொண்டது எதனால்? காரணம், சமணத்தை விட பெளத்தமே பெண்களுக்கு இடமளித்தது என்ற தகவல் நூலிலேயே கூறப்பட்டிருப்பதால், இந்த ஒரு காரணத்திற்காகக் கூட இவர் இச்சமயத்தைத் தெரிவு செய்து கொண்டு, தம் குறிக்கோளை இதன் மூலம் நிறைவேற்ற முடியும் எனத் துணிந்திருக்கலாம்.

இவ்விஷயத்துக்கு மயிலை சீனி வேங்கடசாமி கூறும் கருத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். என்னவென்றால்,

“இந்த மதம் மேல்சாதி, கீழ்சாதி என்ற பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வு பாராட்டாதபடியினாலும், எக்குடியிற் பிறந்தோராயினும் அன்னவர் கல்வி அறிவிற் சிறந்தோராய்த் தம் மதக் கொள்கைப்படி ஒழுங்குவாராயின், அவரையுந் தங்கருவாகக் கொள்ளும் விரிந்த மனப்பான்மை கொண்டிருந்தபடியினாலும், அக்காலத்தில் சாதி பாகுபாடற்றிருந்த தமிழர் இந்த மதத்தை மேற்கொண்டனர் என்றும் தோன்றுகின்றது”

(பெளத்தமும் தமிழும், ப-31)

என்ற கருத்தும் ஏற்படையதாகவே அமைந்துள்ளது. மட்டுமல்ல,

“இயற்கை இறந்த நிகழ்ச்சி என்பது தத்துவத்திலிருந்து பிரியாத ஒரு புறவடிவமாகக் செயல்படுகிறது”

(தமிழில் காப்பியக் கொள்கை, ப.164) என்றும்,

“புத்த தத்துவ வரலாற்றிற்கு இவ்வற்புதங்கள் மிக முக்கியமானவை; எனவேதான் இவை ஏராளமாக இடம்பெற்றுள்ளன”

(மேலது, ப.164) என்றும் சொல்லப்படுவன போன்ற கருத்தியல்கள் சிந்தித்தற்குரியன.

நிறைவாக

சமுதாயத்தில் சீர்கேடு நிகழும் போது அங்கு சீர்திருத்தம் என்பது முக்கியமானதாகிறது. அந்தவகையில் சமுதாயத்தைச் சீர்திருத்த மணிமேகலைத் துறவு என்பதும், பத்தினி வழிபாடு என்பதும் முக்கியமான ஒன்றாகி விடுகின்றன. அதுவும் அச்சீர்திருத்தமுறை என்பது அந்தந்த சமயம் சார்ந்ததாகவும் மாறி விடுகிறது. அந்தவகையில் சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் சமயம் சார்ந்து, அதன் உள்ளீடாக புராண மரபுக்கதைகளையும், புகழ்மரபுக்கதைகளையும் கொண்டு வெளிக்காட்டப்படுகிறது. அது எந்த இடத்தில் எம்முறையில் என்பதே இரட்டைக்காப்பியங்களில் மறச்செல்வியாகவும், அறச்செல்வியாகவும் உருமாறி வெளிவந்துள்ளது. இதை நிகழ்த்திக்காட்டத் துணை நின்ற இயற்கை இறந்த நிகழ்வுகள் இல்லையெனில் இரட்டைக்காப்பியங்களின் உருவமும் உள்ளடக்கமும் இல்லையென்றே சொல்லலாம். அந்த அளவிற்கு இயற்கை இறந்த நிகழ்வுகள் இரட்டைக் காப்பியங்களில் முக்கியமான இடத்தைப் பிடித்திருக்கின்றன.

துணை நின்ற நூற்கள்

1. ஆய்வுக்கோவை, தொகுதி-1, ஏழாவது கருத்தரங்கு, 1975.
2. இளங்கோவடிகள் யார்?, ரகுநாதன், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், 1984.
3. சிலப்பதிகாரச் செய்தி, ம.ரா.போ. குருசாமி, மல்லிகா வெளியீடு, 1967.
4. சிலப்பதிகாரம் மூலமும் தெளிவுரையும், ஜெ. ஸ்ரீசந்திரன், வர்த்தமானன் பதிப்பகம், 2001.
5. தமிழில் காப்பியக் கொள்கை, முதற்பகுதி, து.சீனிச்சாமி, தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகம், 1985.
6. திருக்குறள், சாரதா பதிப்பகம், 2006.

© 2015 Gayathri Publishers All Right Reserved. This is an Open Access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (<http://creativecommons.org/licenses/by-nd/3.0/>), which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

7. பெண்ணியச் சுவடுகள், முனைவர் வாசுகி ஜெயரத்னம், அறிவுப்பதிப்பகம், 2009.
8. பெளத்தமும் தமிழும், மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 1972.
9. மணிமேகலை, உ.வே.சா பதிப்பு, 2008.
10. www.srmuniv.ac.in
11. nmuththumohan.wordpress.com
12. Paalveli-athirvagat.blogspot.com/2011/08/blog-spot

